(…GSDRUCKSACHE)

Середа 19. лютого 1941. Ціна 30 сот.

…ВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39 РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81	„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung. Administration; Reichsstrasse 34. Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.	ПЕРЕДПЛАТА в краю і закордоном: місячно . . . . . . 6 зол. Курс 1 нім. марки — 2 зол. 5 чеських корон — 1 зол.

Пакт про неаґресію
між Болгарією та Туреччиною
НОВИЙ УСПІХ НІМЕЦЬКОЇ ДИПЛЬОМАТІЇ

БІЛГОРОД, 18. Югославянська пресова аґенція Аваля урядово повідомила, що турецький міністр закордонних справ Сараколю та болгарський посол святочно підписали у понеділок договір про ненапад між Туреччиною та Болгарією. Договір підписали у столиці Туреччини — Анкарі. Болгарсько-турецький договір про ненапад обіймає 4 точки та висловлює також бажання зміцнити господарські й торговельні ваємини та вести таку пресову політику, що відповідала б добрим взаєминам між обома країнами.

В Югославії прийняли підписання згаданого договору з почуттям полекші, що усунуло напруження останніх днів. У відповідних політичних кругах кажуть, що Анґлія знову втратила на Балкані ще один політичний чинник. Ті самі круги зазначують, що тепер анґлійські впливи можуть проявлятися тільки ще у Греції. Хід тих останніх подій приписують у першій мірі діяльності німецької дипльоматії у Туреччині та Болгарії.

—o—

Дії німецького летунства

БЕРЛІН, 17. II. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

Один підводний човен затопив 11.000 т. ворожого вантажу. Інший підводний човен, що досі вже затопив 20.000 тон, встиг добитися загального числа 24.000 тон затопленого ворожого торговельного вантажу.

Стежні літаки важко ушкодили бомбами торговельний корабель більших розмірів на північ від Ґрейт Емавт та затопили один менший корабель на захід від Ірляндії. Вчора боеві літаки успішно атакували летовища, військові табори, пристаневі обєкти та одну фабрику озброєння у південно-східній Анґлії. Німці знищили бомбами та скорострільним вогнем літаки, що стояли в одному летунському порті. Бомби важкого калібру поцілили галю кітлів і монтажові галі одної фабрики.

На північний схід від Пітергед німецькі бомби поцілили й затопили впродовж кількох секунд один ворожий вантажно-пасажирський корабель містоти 6.000 тон. В той спосіб одна ґрупа боевих літаків, що діє проти Великої Британії та Норвеґії, знищила назагал 150.000 тон ворожого морського тонажу. Далекострільна артилерія сухопутньої армії обстрілювала також і дня 16. II. важні воєнні обєкти у південно-східній Анґлії.

У Киренаїці німецькі літаки знищили багато ворожих вантажників та панцирних возів і спричинили пожежі у таборі з погінними матеріяли та в таборі шатер. Підчас атаки на острів Мальту ворог стратив у летунських боях три літаки типу Гюрикен. Впродовж минулої ночі німецькі літаки вдатно заатакували зосередження військ на просторі довкола Бенґасі.

Ворожі літаки намагалися налітати на зайняті терени, але німецькі ловецькі літаки у летунських боях зістрілили вже над побережжям Каналу Ля Манш два ворожі літаки.

Минулої ночі ворог не налітав на Німеччину.

Один стежний корабель зістрілив на побережжі Фляндрії ворожий літак. Німецька протилетунська артилерія зістрілила на терені побережжя впродовж 16. II. два британські літаки. Загалом ворог втратив у днях 15. і 16. II. 16 літаків. Пропало 5 німецьких літаків.

—o—

Анґлійські атаки заломилися

РИМ, 18. II. — Головне Командування Італійської Армії подає:

На грецькому фронті — особливо у районі XI-ої армії — йшли вчора бої.

Відділи італійського летунства основно збомбардували ворожі дієві точки, шляхи доїзду та оборонні становища. Італійські літаки обстріляли згадані обєкти також і скорострільним вогнем. Одночасно італійські летуни обкинули розривними бомбами зосереджені військові відділи та помічні кольони. Італійці зістрілили один ворожий літак. Вночі на 16. II. італійські літаки бомбардували з очевидним вислідом летовище у Мікаба на Мальті. Літаки зі складу німецького летунського корпусу зістрілили над тим островом 3 літаки типу Гюрикен.

12. і 14. II. ворог повторив у Джарабуб свої незвичайно нагальні атаки, що до них вжив великих змоторизованих відділів. Ворожі атаки заломилися від спротиву хоробрих італійських військ.

Відділи німецького летунського корпусу бомбардували сильно ворожі летунські бази, шляхи доїзду та анґлійські змоторизовані відділи. Не вернувся один німецький бомбовик.

На Егейському морі італійські летуни бомбардували розривними і вибуховими бомбами одну ворожу летунську базу на Креті.

У Східній Африці обосторонній артилерійський вогонь у районі Керен. У районі Кенії італійці негайною атакою примусили відступити сильну ворожу змоторизовану кольону, що намагалася наблизитися до італійських становищ. Вона потерпіла великі втрати в людях та матеріялах. Італійське летунство підпирало вдатно й з усією енерґією боєві дії на землі.

Вночі на 16. II. ворог налітав на Бріндізі. Тоді італійці зістрілили крім двох ворожих літаків, що їх згадував вчорашній воєнний комунікат, ще одну ворожу машину.

Весняні передвісники

Краків, 18. лютого 1941.

Між італійським та еспанським керманичем держави прийшло до несподіваної зустрічі, на якій обидва державні діячі напевне не займались ніякими іншими справами, як тільки обмірковуванням ситуації у тому басейні Середземного моря, що для обох держав становить безпосередній і найприродніший життєвий простір зі спільним і тим самим найбільшим та єдиним тепер ворогом і суперником. Майже одночасно, таксамо несподівано, премієр і міністр закорд. справ Югославії були на дводенних нарадах у Німеччині, при чому перша розмова з Фірером тривала три години. А з фронтових подій — перший від довшого часу надзвичайний звіт Головного Командування німецьких збройних сил повідомляв оноді про затоплення відразу 14-ти озброєних ворожих торговельних кораблів, що плили в охоронному конвої, на далеких водах Атлянтику. „Треба при цьому підкреслити (читаємо в коментарях берлінського кореспондента „Кракавер Цайтунґ" в останньому числі тієї ґазети), що це тільки передвісник весняних подій, які в означеному часі зваляться на наших ворогів цілою ударною силою німецького воєнного проводу. Тоді Анґлія зазнає тої самої катастрофи, що постигла Польщу, Норвеґію, Голяндію, Бельґію і Францію впродовж цієї війни..."

Тільки повіяло першими провесняними подувами, як почалась живіша політична й військова акція. В усіх згаданих подіях збережені ті самі питоменні риси методики осередніх держав, що характеризують їх дипльоматію та військовий провід: підготова в найбільшій тайні, заскочення противника доконаним фактом та строга мовчанка, поки дана подія і своїми наслідками не належить уже зовсім до минулого. Таким робом і про обидві останні політичні сензації — перше взагалі безпосереднє побачення між Дуче і Кавдільйом та цим останнім і марш. Петеном у звязку з переїздом через французьку територію — маємо тільки короткі комунікати, довкола яких кожний може собі до схочу фантазувати, і так не довідуючись сутньої правди. Те саме торкається ближчого значіння того звороту останньої промови канц. Гітлера, в якому він найбільш недвозначно звертав увагу, що поміч Америки Анґлії в нічому не в силі змінити воєнного положення та що німецький провід докладно взяв у своїх підрахунках всі найгірші можливості.

Де піде найближчий удар, на якому відтинку фронту, якими силами — все воно тайна. Не підлягає тільки для нікого найменшому сумніву те, що сказав Фірер: що цей рік буде вирішний для долі війни, та що (це вже люди знають з досвіду сто літь) для зачіпних ходів у році гаслом є — весна. Від початку світа люди завсіди спраґнені весни, завсіди тужать за весною, рахують дні до кінця зими. І хоч ще можуть прийти нові сніжні завії і нова хвиля морозів може скувати землю, — певність, що весна таки мусить прийти — каже людям легче переносити зиму та вірити у неминуче.

Німецький підхід до проблєми Африки

(Від нашого кореспондента)

Берлін, в лютому 1941.

Про Африку говорять у Берліні й цілій Німеччині щораз більше не лише з приводу ситуації на тамошніх італійських фронтах. В цій саме частині світа знаходилися давніші німецькі кольонії, загарбані німцям у версайськім договорі. Справу кольоній пригадав недавно Фірер у своїй останній промові, давши немов коротку й сильну синтезу тої кольоніяльної пропаганди, що промовляє до цілого німецького народу з чисельних публікацій, пресових статтей і вимовних афішів. Сучасне положення довкола Бенгазі чи Кассалі не турбує німців так сильно ,як би цього хотіла анґлійська пропаґанда. Але сама проблема Африки як такої висувається на чоло найважніших справ, саме як терен не тимчасових анґлійських успіхів, лише постійних і незмінних змагань держав оси мати там джерела своїх сирівців. Характеристичним проявом сучасного стану зацікавлень Африкою в Німеччині був берлінський цикль викладів і рефератів під назвою **„Африканська кольоніяльна проблема"**, зорганізований німецьким Географічним Товариством. На чоло цих докладів вибилися виводи проф. д-р Еріха Обста (з Бресляв) на тему „господарського значіння африканських просторів". Довго була Африка краєм остраху, проклятою стрефою. Пізніше стала вона етапом і пунктом опору подорожників до Індій; а згодом, коли в Новому Світі зачало бракувати робітників, великим осередком вивозу невільників. Отож вона була завсіди лише засобом до здійснення якоїсь мети. Аж тоді, коли Азія й Америка самі зайняли свої тропікальні країни, стала Африка для Европи природною країною постачання сирівців і набрала через те велитенського значіння. Також для Німеччини, що відкидає стару засаду політики використування й вичерпування, являється Африка незаступним джерелом сирівців.

Проф. Обст схарактеризував чотири великі африканські господарські простори: північну, західню, східню й південну Африку. Познайомив слухачів з різними родами земельних плодів, що надаються до управи в своєрідних кліматичних умовинах, звернувши увагу на спромогу розвитку культур штучно введених пожиточних рослин, та годівлі худоби. На підставі довголітніх власних студій в терені, розказав проф. Обст про незмірені багатства Африки в ділянці мінералів, шляхотних металів та конче потрібних Европі криць. В закінченні видвигнув і підкреслив прелеґент ще раз таке: **ми, німці, не хочемо йти до Африки як визискувачі, не хочемо тільки брати, але хочемо також дати. Не вільно відбирати тубильцям їхньої власної селянської культури. Треба їм власне уможливити (через дари Европи) з зиском використовувати надвижку їхньої продукції.** Три вклади мусить Европа зробити для Африки: планомірну розбудову комунікації, сильне побоювання заразливих недуг, і широко накреслену й зреалізовану господарку водою. Від стислішої господарської співпраці обох частин світа залежить їхне краще завтра.

Виводи професора Обста, що накреслили господарську програму майбутнього німецького походу на Африку, нагородила публику оплесками. Між нею знаходився також адмірал Редер, що як начальний вожд німецької воєнної фльоти, наче символізував її ролю в здійсненні великих кольоніяльних плянів нової Німеччини. **КТВ.**

——o——

Німецька стаття про Тараса Шевченка

В недільному числі ґазети „Кракавер Цайтунґ" з 9/10 лютого 1941 р. пишеться обширна, майже на цілу сторінку стаття п. н. **„Тарас Шевченко. Життя і творчість українського національного поета".** Автор — німецький поет-письменник **Ґустав Андрашко.** Стаття ілюстрована відомим автопортретом Тараса Шевченка з молодечих літ.

На вступі автор звертає увагу на розмірно малу поінформованість німецького та взагалі чужинецького світа про Шевченка, не вважаючи на величезну мистецьку вартість його творчости та особливе значіння для української літератури й усього новочасного українського національного життя. У другій частині статті автор подає вірно життепис поета, підкреслюючи його мартирольоґію та тугу за рідним краєм. Напркінці подає статистику — скільки часу Шевченко в свому нещасному житті перевів на волі та скільки у кріпацтві або тюрмах і на засланні. Кінчає пригадкою, що саме в тиждень по смерти поета скасували кріпацтво, проти якого він так палко боровся своїм пламенним словом.

Велика прикмета цієї статті, що вона не подає ніодної подробиці, яку треба би спростовувати. Видно у цьому совісність та подекуди пієтизм, що з ним ставився німецький автор до теми. Стаття писана теж у незвичайно теплому тоні, з виразною найбільшою симпатією до українського поета, що був і є для всієї української нації чимось багато більшим, ніж тільки поетом. Може замало автор підчеркнув саме те суспільно-політичне значіння творчости Т. Шевченка: як „Кобзар" був першим яскравим висловом українського бунту і як через те причинився до кристалізації української національно-політичної думки в зовсім виразних формах, — але й так німецький читач тієї статті мусить набрати переконання, що Тарас Шевченко — це справді український національний творець-герой, що його імя є немов синонімом українства.

Ґ. Андрашко пояснює, що причиною малої поіформованости чужинців про Шевченка є трудність перекладати його твори на чужі мови з уваги на сецифічні питоменності Шевченкового вислову та на тематику, для якої рідна мова з її нюансами є природними рямцями. *Цю думку ми вже нераз чували, а проте вона таки дискусійна. Нам здається*, що Шевченко передусім тому на заході Европи мало знаний, бо 1) українська література взагалі досі була мало для чужинців атракційна, на що складались історично-політичні причини, — через те й українською мовою володіє так мало чужинців, і 2) що досі ніодин великий чужинецький поет не спокусився перекласти „Кобзаря". Твердженню, що Шевченка не можна вірно й гарно, без обнижування вартости його творчости, перекласти на чужу мову, заперечило видання Українським Науковим Інститутом у Варшаві вибраних його поезій у польській мові. Виявилося, що коли Шевченка перекладають справжні, добрі, поети — його вірші й у перекладі виходять прегарно. Це торкається польських перекладів К. Вержинського, Лободовського, Голедра та й польських перекладів Богдана Лепкого. Але й сам Ґ. Андрашко, даючи спробу перекладу Шевченка на німецьку мову, доказує, що вірші Шевченка й по німецьки, мистецьки перекладені, виходять по мистецьки (Заповіт, Мені однаково, Сонце...). Наскільки нам відомо, найкращі досі переклади Шевченка на німецьку мову дав Остап Грицай. Але щоб спопуляризувати якогонебудь чужого письменника, та ще й із познаками „екзотики", цього не може зробити хоч би найкращий зелячий перекладач: це може перевести тільки письменницький авторитет у тій чужій літературі, у тому чужому громадянстві. Тарас Шевченко стане відомий німцям тоді, коли Ґуставів Андрашків буде більше.

І. Ір.

18-ТА ВСЕСОВІТСЬКА ПАРТІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ

МОСКВА, 18. II. — У великій салі палати на Кремлі відкрили 18-ту всесовітську партійну конференцію. Взяло в ній участь кількасот представників централі, провінціональних партійних орґанізацій та представники нових совітських республик. На відкритті нарад були приявні Сталін, Молотов та чільні представники уряду та партії.

До президії конференції вибрали 38 партійних достойників, між ними всіх членів політбюра зі Сталіном на чолі. На конференції обговорювали між іншим завдання партійної орґанізації, що торкаються розвитку совітського промислу й комунікації. Дальше обговорювали висліди совітської господарки 1940 р. та питання, що вяжуться з розвитком народнього господарства у 1941 р.

——o——

ВЕЛИЧАВІ ВСЕНАРОДНІ МАНІФЕСТАЦІЇ В МІЛЯНІ

РИМ, 18. II. — У минулу неділю відбулося в Міляні 6 великих всенародніх віч. Підчас тих віч прийшло до величавих маніфестацій. Промовляли визначні представники італійського політичного та громадського життя, між іншим державний секретар у міністерстві шляхів де Марраніх, провідник союзу фронтовиків Россі та інші. Всі вони зазначували духовий звязок нації з вояками, що воюють на фронті по думці клича Мусолінія „Перемогти!"

——o——

Фільми болю і щастя

ЯК ВОНИ ВИГЛЯДАЮТЬ І ЯК НА НИХ РЕАҐУЄ НІМЕЦЬКА ПУБЛИКА.

(Від власного кореспондента).

Відень, лютий 1941.

Знаю кількох земляків, що співпрацюють з одним із головних режисерів віденської фільми, п. Фоном. Диригент віденського хору „Бандура" п. Гнатишин, є одним із його постійних дорадників. Інший мій приятель грав уже неraз малі ролі і через одного й другого я та багато моїх знайомих вписалися „грати". Тобто в березні, коли накручуватимуть картини зі словянського життя й передаватимуть побутові образки з життя різних словян, нас покличуть. П. Фон просив навіть зголоситись скоріше, щоб порадитися в кількох подробицях. Отже були ми на Розенгіґель, відомому осідку „Вінер-Фільми", бачили велитенські будівлі, рух, окремі фільмові ателіє. Перспектива заробітку не погана: 11 РМ денно. Намастять, — оповідав мій приятель, — і кажуть ждати. Іноді цілий день, а „граєш" тільки чверть, пів години.

Фільми, з польською тематикою — тепер досить актуальні. Один із них іде при виповнених салях в кількох кінах Відня. Називається „Вороги". Другий накручують і саме тепер експедиція „Вінер-Фільми" виїхала до Губернаторства для типових знимок народу та побуту. Поїхали на дуже добрих зрештою умовинах, і два мої знайомі. Преса заповідає, що ця нова фільма, яка матиме назву „Поворот" („Гаймкор"), буде справжньою ревеляцією. Воно приємно знати, що буде в ній дещо труду наших земляків.

Ця фільма має за головну тему недавні історичні дії, які є основою і фільми „Вороги". Це — тернистий шлях німців у Польщі, у всій плястичності і драматизмі польських переслідувань та польського безголовя.

Ось учора я мав нагоду бачити цю фільму, в якій головні ролі грали Каміля Горн та Вільгельм Біркель і на яку день наперед всі місця були викуплені. Драматична її акція починається напередодні війни, якої подув вносять у спокійне середовище праці німців (тартак і гостинницю) перші бурхливі інциденти: саботажі поляків та орґанізація банд, що своїх таки співгромадян трактують як ворогів. І ось низкою напружено цікавих картин проходить по екрані „діяльність" одної такої банди, яку очолює артист Петровіч в ролі провідника, півінтелігента Антка. Банда примістилася в гостинниці біля кордону, арештує й „судить" німців, громить їх мешкання, уладжує лови на людей. В лісі дві сотні втікачів-німців шукає переходу через кордон. Банда впадає на їх сліди, дістає потайки скорострілі і зброю, щоб „ворогів" зліквідувати, але донька шинкарки (Каміля Горн) рятує ситуацію: підпалює стодолу зі зброєю й поки банда збентежена вогнем, що гремить вибухами та розносить і гостинницю, — крізь вузьку стежку серед багна переводить до німецького кордону своїх земляків. І осьтут, у закінченні, є найкраще. Втіха з зустрічі з рідним військом, момент, коли старий німець бере жменю землі й не в силі тішитись нею, коли всі кричать і цілують вояків, такий сильний своєю експресією, що авдиторія греміла оплесками й усі-всі втирали сльози, коли на салі зявилося світло.

Фільма безперечно пропагандивна. Наш брат відразу бачить, що режисер і його співробітники не переживали всього того і не знають тих подій та атмосфери з автопсії. Але треба ствердити, що якщо і є пропаганда у фільмі „Вороги", то вона не влізлива, не дешева, а справді мистецька. Така, як і в монументальній фільмі „Жид Зісс", що також тепер з великим успіхом проходить у Відні.

Я виходив зі „Шведен-Кіно" зворушений. І думав:

Наскільки більше страхіть пережили мої земляки за час 20 літ польського панування в Галичині! В цих 20-ьох літах є такі події, що їх суха реляція їжить волосся, кожним „полупанком" з тих часів „саме пекло можна б здивувать", як писав Шевченко. Маю в себе оба томи „Кривавої Книги", що її видав колишній галицький уряд, „На вічну ганьбу" і „Причини упадку Польщі". Тверезий обективізм цих книг, фактичний матеріял — о, яка це несамовитість. Не стає просто слів.

І тому я думав: коли і де пройде українська фільма, що поставить перед глядачів наявно ті речі, про які Европа не то не знає, але й не всилі їх охопити уявою, зрозуміти й умотивувати?

Анатоль Курдидик.

НІМЕЦЬКО-ЮГОСЛАВЯНСЬКЕ ЗБЛИЖЕННЯ

БІЛГОРОД, 18. II. — Розмови у Б[...]гофі між **канцлером Гітлером і фон Рі[...]тропом та югославянськими** держав[ними] мужами — це головна точка зацікавле[ння] всіх політичних кол Югославії.

Головний редактор **„Време"**, д-р Ч[...]рич, стверджує у вступній статті м. [...] „Югославія свідома своєї історичної [...] на Балканах і змагає забезпечити мир [...] просторі, з яким звязана ґеографічним [...] політичними умовинами. Зовсім природ[но], що ці її зусилля згідні зі змаганнями од[ної] великої сусідньої держави, що хотіла [...] початку цієї війни заощадити воєнні [...] трясення в південно-східній Европі. Звя[зки] між Берліном і Білгородом продовж т[...] рішньої війни були оживлені спільним [ба]жанням не допустити на Балканах якого[сь] будь хаосу. Розмови в Берґгофі стали в[...] ним причинком забезпечення мира. Взає[мні] політичні інтереси виходять на кори[сть] обом сторонам. Підчас безпосередньої й [...] собистої виміни поглядів з Вождом [...] держави й німецького народу та з йо[го] найближчим співробітником, — югос[ла]вянські державні мужі мали змогу в [...] сфері повного довіря обговорити ці [...] справи, що цікавлять взаємно обі держа[ви] і мають особливе значіння для Югосла[вії] та її майбутности. Югославянський на[род] очікує з повним довірям, що висліди р[оз]мов у Берґгофі вийдуть на користь Юг[о]славії. Ця політика — це природний вис[лід] сердечних взаємин, що лучать Берлін [і] Білгород щораз тісніше. Культурні трад[и]ції, господарські звязки, взаємне доповн[ю]вання себе в економічній ділянці, як так[ож] політична співпраця творять основні ум[о]вини взаємин Югославії з 80-міліонов[им] народом, що сьогодні більше, ніж коли-[не]будь рішає про долю Европи. Ця співпр[аця] зовсім не є справою проминаючої [ко]нюнктури.

„Політика" у вступній статті свого д[и]пльоматичного редактора стверджує м. [і.]: „Тригодинну розмову канц. Гітлера й [Рі]бентропа з югославянськими державни[ми] мужами вели в дусі традиційних взаєм[ин] приязни між обома народами. Приязна [ат]мосфера творила найкращий доказ ваги [...] значіння тієї розмови для Югославії.

Люблянське **„Ютро"** підкреслює, [що] останні звязки причиняться до ще силь[ні]шого скріплення дотеперішніх взаємин.

——о——

БОГДАН ЛЕПКИЙ 24)

Крутіж

(Історичні малюнки з часів гетьмана Виговського).

„Мабуть і вовки на щось здалися, коли їх Господь сотворив", — докинув від себе Помело.

„А може б ти нас, брате, бандурою розважив", — повернувся до нього Улас. — „Так добре слухати, як граєш. Бандура — чарівниця, з нею навіть смуток веселиться. Дуже я її люблю, оту бандуру".

„Заграв би, брате, але Босаковський у боківці лежить. Що собі полковниця про нас подумає. Скаже, що ми дикуни, навіть хорому спокою не даємо".

„Твоя правда", — згодився Улас і схопився з лави, — мабуть утомилася, сидячи біля нього".

І пішли.

Босаковський лежав горілиць на постелі. Очі мав повіками прикриті. Лиця вже йому не то не горіли, а бліді були, позападалі, помарніли, як у мерця. Неголений лоб став заростати коротким, твердим як щітина, волоссям, оселедець зісунувся на вухо. Виглядав ще страшніше, як звичайно, бо щось невідоме й загадочне малювалося на його обличчі. Ніби він у заземських сторонах витає і бачить те, чого живій людині бачити не доводиться.

Нечаєва сиділа біля постелі і дивилася у вікно, що дощем та імлою, як більмом, заходило. Так вона мабуть і на світ тепер дивилася, як у те вікно. Нічого доброго й ясного не добачала в ньому.

Нараз відчинилися двері й Нечаєва стрепенулась. Але й недужий підніс повіки. Його очі впали на неї. Засяли живим огнем.

„Чи мені сниться, чи мені здається?" — промовив радісно. — „Ви це, Олено-Степанидо, чи не ви?"

„Я, пане Босаковський заспокойтеся!" — і подала йому вина, змішаного з водою.

Він, замість чарку, вхопив її руку й прилип до неї вустами.

„Жалібнице моя небесная", — причитував, як у акафисті. — „Як же я вам маю дякувати, що трудилися біля мене, біля такого старого нездари".

Улас приступив до постелі.

„Не балакай багато, бо ти ще сили не маєш".

„Не бійсь, у мене сили за двох слабких, *а мовчати я з роду не вмів і не вмію...* Погано мене той бузувір черкнув, ой погано! Мало на другий світ шаблюкою не загнав. Та добрі люди не пустили".

І знову хотів руку Нечаєвої цілувати, та Улас не дав.

„Здурів хлоп, припав до руки, як віл до соли! Лиши полковницю, бачиш вона трудна".

„Ангел мій, опікунка моя небесна!" — лебедів Босаковський, не ховаючи своєї радости. — „А таки, кажіть собі що хочете, гарний цей світ, їй Богу гарний! А там, темінь одна, невідоме. Ні шаблі, ні жінки, ні чарки. Нічого я там не робив, а втомився так, буцім по десятьох боях з ворогами. Не подобалося мені на тамтім світі, краще в нас. Та ще коли бачиш таке гарне товариство біля себе, — рай та й годі!"

Нараз споважнів і задумався. А тоді:

„А щож у вас чувати? Що робили, як мене не було? Чи нема яких новин?"

„Новин то цікавих нема".

„А Борис? Чи не здурів ще з жалю за своєю дівчиною?"

голосів преси

Порівнання

Московські сьогоднішні настрої віддзеркалює досить цікаво тамошній кореспондент „Фелькішер Беобахтер". Описавши лад столиці з її старовинним Кремлем та квами й музеями, підкреслює кореспондент дивний контраст і звязок між колишнім, старим, і новим, теперішнім.

„Отже — пише кореспондент — не одно з старих часів проривується ще донині в нову епоху. Проріяується своїми театрами й галереями, у творах літератури та архітектури, у декількох церквах та в несчислимих споминах руських людей. Москва під всяким оглядом стоїть на грані між »вчора« й »завтра«. Не тільки Москва, а й увесь Совітський Союз чекає й надіється. Він чекав колись терпляче на вислід своїх могутніх внутрішніх змагань. Він тепер чекає на кращі часи. Він чекає також сьогодні майже нетерпляче на вагітне долею велике вирішення на Заході. Невблаганність того бою, що вирішатиме майбутнє, промінює також на цю, безпосередньо непричасну до війни совітську імперію. Це не значить, що життя совітських народніх мас зробилось тільки тепер твердим. Воно було завсіди таким. Росія перебуває все це в стадії »боротьби за соціялізм«. Тепер це значить: піднесення виробничої спроможности це й ще! Перші сторінки совітських часописів щодня переповнені статтями, закликами, резолюціями, звідомленнями та різноманітними пригадками й прикладами, що, мовляв, на тому чи іншому секторі можна або треба більше зробити. Це ж — всевладна тема російського життя від десятків літ, а сьогодні тим більше. Дуже рухливе законодавство Найвищого Совіту присвятило себе майже виключно цій меті, видаючи цілу низку дуже радикальних нових законів та розпорядків. Реорганізація, новий впоряд для війська й нові напрямні у вихованні червоної армії — твір нового начального команданта маршала Тимошенка, — все це означає безперечно переворот під знаком рішальних посунень світового історичного значіння. »Дисципліна« — це нове чародійне слово, що призначене не тільки для червоноармійця. Дисципліна — це нова найвища вартість, або щонайменше — найважливіша метода, за допомогою якої Совітський Союз думає піти ще один крок вперед.

Цей задум віддзеркалюється всюди, також у буднях совітського життя, на вулицях, у підприємствах, на публичних майданах, підчас імпрез, — словом: усюди. Типовим зразком цього є напр. свисток міліціонера, себто поліціянта, що регулює вуличний рух. Думаю, що ні в одному місті на світі нема стільки поліціянтів для регуляції вуличного руху, як у Москві. Крім властивих регуляційних стійок найдете тут же, на тій самій вулиці та в її околиці, десятки міліціонерів руху, що пильнують пливучі маси прохожих, щоб ніде не переступили визначеного їм русла. Якщо нагло прийде тобі охота денебудь перейти впоперек вулицю, хоча б це було у віддалі тільки пятьдесяти метрів від дозволеної для піших смужки переходу, — то можеш бути певний, що тебе невмолимо заверне різкий свисток, навіть коли б ти не знати як дуже поспішав, або мусів може накласти дороги. Все це мусиш покласти на жертівнику богині, що зветься: »дисципліна«. Свисток міліціонера опановує вулиці Москви невтомно, від ранку до пізньої ночі. Зрештою дисципліна, напр., автомобільного руху є справді добре поставлена. Найкращим зразком громадської дисципліни є так зв. »очереді« (черги, — Ред.). Просто виключене, щоб хто-небудь, прийшовши пізніше, міг якимсь способом протиснутись наперед, або про лізти штукою. Такі »очереді« можна бачити скрізь і всюди. При цьому люди зовсім не мають тут більше часу, як у нас, і спізнення на працю карають тут під теперішню пору навіть дуже гостро.

Але в якому напрямі, за волею Кремлю, має тут розвиватись життя? На це важливе питання годі врешті-решт відповісти, та тієї мети не відслонюють ні теорії, ні пропаганда, ні, врешті, законодавство, що твориться під впливом усе змінних потреб дня і зі всеріжних міркувань. При цьому й унутрі большевицької системи істнує »вчора« й існує »завтра«. Очевидно, кожночасні фази розвитку помітно впливають на життя широких мас. Їхній матеріяльний життєвий рівень у місті чи на провінції може то падати, то підноситися, але боротьба за середники першої потреби та за прохарчування, при дуже різній густоті населення на величезному просторі держави, йде далі. Широкі маси російського народу не ставили ніколи великих вимог до життя, але, як усюди в світі, так і сьогодні, тут витворилася краще ситуована верства.

Життєвий стиль мас у місті та в колхозах змінився в Совітах безперечно від часу революції. Поруч із родиною виступив клюб і був час; коли він загрожував повним зіпхненням родини на дальший плян. Жінка мусить нарівні з чоловіком працювати на фабриках та в державних установах, якщо хоче достаточно забезпечити утримання родини. На час праці приміщують зовсім малих дітей у державних яслах відповідного міського кварталу, а більші діти йдуть до дитячих садків, де перебувають аж доти, доки матері не повернуться пізно з праці додому. Всіх обслуговують районові лікарі, а в крамницях, що є без винятку державними підприємствами, продають одинакові усюди стандартовий крам, і всі сотні тисяч та міліони службовиків цієї держави мають раз у тижні свій »вихідний день«, і всі вони святкують щороку сім свят нової ери, й усі вони сунуть до міста, бо там, хоч і обмаль помешкань, усе ж можна краще жити. Перестали грати будь-яку ролю в совітському житті піп та його церква і місто Москва, яку колись називали »найбільшим селом Росії«, має сьогодні кілька широких бульварів із рядом хмародерів американського зразку та підземну залізницю, що аж виблискує всюди мармуром, з рухомими сходами. І... в усьому цьому переваляється і кишить незмінна сіра людська лава, що ходить тепер, узимі, у валенках аж по коліна, мовчазна, майже несамовита, як і давніше; автобуси й трамваї все далі переповнені, як також кишать народом тисячі малих склепиків, де кожний може зробити свій малий закуп краму. І що?.. і?.... життєвий стиль?... віра?... — на ділі часи XIX століття, себто на грані XIX-го і XX-го, — віра у всесилу техніки, у поступ через індустріялізацію, у тверезий розум, у догму. Але воля, хотіння, — наставлені на майбутнє, на завтра, якого ніхто ще не знає і на яке всі чекають, також і Кремль!"

—о—

ВОЄННІ ПРИГОТУВАННЯ АНГЛІЇ НА КОРДОНІ СІЯМУ

ТОКІО, 18. II. — У звязку зі скупченням англійських військ на Маляйському півострові в околиці сіямського кордону, повідомляють, що сильні ескадри англійського летунства покинули Сінгапур і відлетіли в напрямі північної частини Маляйського півострову. Англійське інформаційне бюро признається до цього факту й вияснює, що таким чином скріпляться летунські сили на інших маляйських теренах. Головний командант англійських збройних сил на Далекому Сході, маршал летунства сер Роберт Брук Попгем, вилетів з Сінгапуру до Австралії. Він заявив, що Східня Індія та ввесь Далекий Схід є в стані поготівля перед можливим ударом. В Сінгапурі заложено міни та побудовано бетонові укріплення.

„Нема його, поїхав з моїми синами, все йому здається, що знайде десь Марусю".

„Не гадаю, щоб він сам її знайшов. Хоробрий козак, та дотепу не має. Поможемо йому. Завтра мушу вставати".

„Ха-ха-ха!" — розреготався Улас. — „А то сказав, як до воробця з гармати стрілив. Далеко б ти зайшов. І часи які! Перше в нас — що байрак, то козак, а тепер — що хмиз, то харциз. Тепер, сирото, треба не лиш голову на карку, але й силу в руці мати".

Босаковський зітхнув.

„А що Борис скаже, як вернеться? Добре нам говорить, а його серце болить".

„А хоч і болить, то хай потерпить. На те він і козак. Більше страждання, то більше буде кохання. Правда, брате Помело?"

„Тю на ваші голови!" — сплюнула Устя. — „Такі старі діди й кохання їм із язика не сходить. Та вам про спасення душі подбати б, а не про що".

„А чого ж ти мені поперед очі снуешся", — виправдувався Улас.

Цим так розсердив її, що мало не била.

„Фарисей, лицемір брехливий. Ще й насміхається з мене. Коли б тут не полковниця, я тобі показала б!"

„Мир вам!" — архиерейським голосом промовив Босаковський і хотів руку підняти, мов до благословення, та рука йому безсило назад опала.

„Бач, який силач", — усміхнувся Улас. — „І такому хочеться в дорогу! Полежиш ще, небоже, поїж мясця, попий медку, а тоді й побачимо, що буде".

„Медку то можна", — моргнув лівим оком Босаковський. — „Хоч би й зараз. Не багато, з пів кварти, бо пипоть на язиці росте".

Нечаєва перестрашилася.

„Не нині ще, не нині! Хочете, щоб вас знову в жар кинуло!"

Її заспокоїли, казали, що недужий звичайно вимагає того, чого йому не вільно.

„А здоровий, гадаєте, ні?" — підморгував бровою Босаковський і скривився, бо ще рана його боліла.

Нараз глянув на стіну, де висіла його шабля.

„Бачите, о, бачите, як хитається".

„Що? Де? Що тобі знов привиджується?" — питався Улас, перестрашений, чи він знову від памяти не відходить.

„Як то що? Не бачите, шабля. Он, киває на мене, кличе, щоб я йшов, кличе мене шабля моя, кличе..."

Хотів щось казати, але сон його зморив.

„Кличе, кличе, кличе..." — пробубонів і замовк.

— — — — — — — — — — — — — — —

„Підемо" — шепнув Улас до Нечаєвої й усі вийшли як мога тихше з боківки.

Тільки Устя лишилася біля недужого.

XII.

А тиждень пізніше, коли всі сиділи в світлиці, розмовляли та журилися, відчинилися двері й увійшов Босаковський.

„Здорові були!" — гукнув, скидаючи свою вилинялу боброву шапку.

„Здоров був і ти!" — відповіли йому Улас і Помело. — „Вітаємо, вітаємо! Лиш чи не заскоро ти схопився з постелі?"

(Далі буде).

Життя і право

Карти праці

Розпорядок з 20. грудня 1940 р. впровадив у господарському житті Генерал Губернаторства велику, відому вже в Німеччині, новину, а саме карти праці. Кожний (з малими винятками) умовий і фізичний працівник мусить мати карту праці, без якої не зможе дітати ніякого заняття. Працедавці не можуть приняти до праці нікого, що не матиме карти праці, виставленої урядом праці. Загальні, дуже короткі, в 4-ох параґрафах, засади основного розпорядку розвивають точні постанови першого виконного розпорядку з 21 грудня 1940 р.

Хто повинен мати карту праці?

Карти праці дістають в засаді всі фізичні й умові працівники з термінаторами, практикантами і учениками, які мешкають в Г.Г. крім: а) німців, які прибули з Райху і мають німецьку книжечку праці; б) осіб, які працюють лише хвилево і постійно не виконують наємної праці; в) діти, що обовязані ходити до народньої школи та вкінці г) жиди. Хвилево аж до відклику не потребують карт праці фізичні й умові працівники заняті а) в публичних установах і підприємствах; б) хліборобських, лісових, городничих, скотарських, мисливських і риболовських господарствах та в) в домашніх господарствах. Отже м. ін. домашні помічниці ще покищо не потребують карт праці.

Як дістати карту праці?

Карти праці виставляє Уряд Праці з доручення повітового або міського старости. Ніякий інший уряд не має права видавати того рода посвідок. Внесок про виставлення карти праці треба зголосити на окремих друках, що їх безплатно видає кожний уряд праці. До виповненого друку треба долучити посвідку про замельдування. Працівники, що їм видали карту праці, дістають посвідки, що їх затримують при собі. Працівник, приступаючи до праці, віддає свою карту праці працедавцеві, який її переховує в себе ввесь час службового відношення між ним і робітником.

Заки працівник дістане карту праці, або обіймаючи працю, не може виказатися картою праці, уряд праці може видати йому тимчасову карту, важну на означений час. Карту виповняють записками про працю, час її тривання, тощо. Коли карта буде вповні виповнена, знищена, або пропаде, можна старатися за нову карту. Карту праці видають безплатно, за дуплікат уряд може зажадати оплати до 10 зол., якщо власник карти спричинив знищення, або згубив давню карту.

Обовязки працедавця

Як згадано, працівник віддає свою карту праці працедавцеві. Якщо працівник працює у двох чи більше працедавців, складає її в одного, головного працедавця, другому дає тільки до перегляду і переведення в ній законних вписів. Працедавець обовязаний пильно зберігати карту праці і вписувати до неї у відповідних рубриках такі дані: а) назву і осідок підприємства; б) рід підприємства чи дотичної ділянки; в) день в якому працівник зачав працю і в якому характері; г) зміну помешкання працівника; д) зміну роду праці, якщо зміна є суттєва; е) день закінчення праці і ще деякі інші вписи. Не вписують коротких, не довших ніж тижневі, занять та праці за незначною винагородою. Про кожний доконаний впис працедавець повинен рівночасно повідомити дотичний уряд праці на окремих формулярах. Про вписи щодо початку і закінчення праці треба повідомити дотичну Обезпечальню. При закінченні праці треба негайно звернути карту працівникові, а якщо працівник покинув працю без дозволу уряду праці, карту треба звернути дотичному урядові.

Обовязки працівника

Працівник обовязаний подбати про карту праці, а якщо її втратить, про дуплікат. Карту повинен старанно переховувати і вручити працедавцеві при початку праці. Повинен негайно повідомити працедавця про зміну помешкання. Якщо працівник залишиться без праці, повинен негайно зголоситися в уряді праці, в якого окрузі замельдований і предложити йому карту праці для зазначення змін. Також про зміну прізвища треба негайно повідомити уряд праці, як також про втрату карти.

Коли працівник дістає допомогу для безробітних, мусить при кожній виплаті виказатися картою праці. Буває таке, що працівник переходить до такої ділянки праці, яка не вимагає карти праці, тоді мусить це зголоситися в уряді праці, який по переведенні відповідного впису, звертає карту власникові.

Карти праці треба звернути урядові праці у випадку: а) смерти працівника; б) скінчення 80 р. життя, або коли працівник на постійно покидає Г.Г.

Ніяких інших писів на карті не можна доконувати, зокрема працедавець не може вписувати ніяких завваг щодо працездатности, фахових здібностей і т.д. працівника, які м. ін. могли би йому пошкодити в здобутті нової праці.

Карні постанови

Хто не додержується постанов, підпадає кар вязниці або грими, а то й обом тим карам разом. Судову відповідальність можна започаткувати тільки на внесок старости, що може згодом цей внесок взяти назад. Замість звертатися до суду про покарання тих, що провинилися, староста може сам наложити на них гривну до висоти 200 зол. за кожну окрему провину.

Обговорені розпорядки обовязують від 15. січня ц. р. Карти праці видаватимуть в найближчих тижнях. Уряди праці вже пересилають працедавцям друки про видачу карти праці. [illegible] звертають велику увагу на фахову освіту та дотеперішню працю. Ці друки треба якнайдокладніше виповнити і звернути їх урядові праці враз з виповненим збірним аркушем, якщо в підприємстві працює більше робітників. Виповнені друки треба потвердити в уряді евіденції населення. Інформації мусять бути вірні, бо їх будуть згодом провірювати.

Я.П.

Огляд правничої преси

Deutsches Recht, тижневе видання, ч. 1. з 4/I. 1941; видавець Ганс Франк, накладом Deutscher Rechtsverlag G. m. b. H., Берлін-Ляйпціґ-Відень.

Перше цьогорічне число центрального орґану Національ-Соціялістичного Союзу Правників починається закликом голови того союзу, Генерального Ґубернатора мін. д-ра Ганса Франка до німецьких правників, щоб усі помогли своєю працею в новому році сповнити велике завдання розбудови нового німецького права.

В статті „Німецьке воєнне право" обговорюють автори проф. д-р Ноак і адв. д-р Гоман коротко всі закони, видані у звязку з війною в часі від 25. 2. 1939 до 28. 8. 1940, які відносяться до правного становища окупованих територій, до фінансів, упрощення адміністрації, деяких змін в урядничому праві та інших справ.

Для наших відносин актуальні статті д-ра Губернаґля ,судді в Радомі п .н. „Розбудова і завдання німецьких судів у Ген. Ґубернаторстві" та д-ра Гевера п. н. „Проблема віджидівлення", в якій є насвітлене питання віджидівлення земельної власности і підприємств у німецькому законодавстві, беручи під увагу актуальну юрисдикцію.

Загальні питання обговорюють статті: д-ра Вайтнавера про „Упадок значіння клявзулі про забезпеку вартости", (ступневі обмеження клявзулі золота та інших з новим розвитком німецького господарства аж до повного зaникнення в практиці); проф. д-ра Гершеля п. н. „До питання відсотків" (істота відсотків та розвоєві напрямні в законодавстві); д-ра Г. Мілера про „Поняття заплати у праві про ціни" ,і інші.

Видання має ще збірні рубрики: „Погляд на час" (правничі новинки з німецького законодавства в усіх окупованих територіях); „Оповістки" (про нові закони) „Правнича політика і практика" (напр. Юрисдикція в расістичних справах) і „Література" ,в якій обговорено цікавіші нові книжки і журнали.

Цілу другу частину журналу творить додаток під наголовком „Юрисдикція, особливо важливі зі становища правної політики рішення", де обговорено 20 засадничих судових рішень з обсягу карного і цивільного права, часто з основними ґльосами професорів права, суддів та адвокатів.

Deutsches Recht, місячне видання ,ч. 1/2 з 15. I. 1941 приносить в ряді статтей багато цікавого для правника матеріялу.

Зачинається, як і тижневик закликом д-ра Франка. В статті „До істоти спротиву проти подружого розводу" д-р Ґінґер Герман вияснює значіння та істоту цього поняття в німецькому подружому праві.

Стаття Вільгельма Бернера „Проти правної зрізничкованости" — представляє дотеперішні намагання запевнити одностайне пристосування права, виходячи з заложення, що одностайна інтерпретація права в новій Німеччині можлива і конечна. В статті поданий багатий порівняльний матеріял з правного устрою чужих держав. Стаття п. н. „Приспішена процедура" — обговорює питання скорочення карного процесу. Автор Теве з Бремен обстоює погляд, що хоч скорість процедури не може грати ніякої ролі супроти основного обовязку відшукання правди, проте має деяку рацію навіть і в карному праві, де по довшім розвитку добула право громадянства в деяких означених умовинах.

Рубрика „Причинки з практики" служить для видвигнення деяких цікавіших випадків з практики, а рубрика „З німецького фронту права" — для професійних справ німецьких правників. В рубриці „Література" обговорено ряд правничих новинок напр. книжку проф. фон Лерса „Німецька історія права і німецька правнича думка".

Місячне видання має теж великий обємом додаток п. н. „Юрисдікція".

В цілості цей журнал, що впроваджує читача в усі актуальні справи німецького правничого життя, цікавий і корисний і для українського правника.

М-р Орест Кузьма.

ОГЛЯД ДЕННИКА РОЗПОРЯДКІВ.

Дня 8. лютого ц. р. вийшло третє число (два перші цьогорічні числа появилися в січні) Денника Розпорядків для Г. Г. На його зміст складається 10-та виконна постанова до митного розпорядку з 17. листопада 1939 р., яка створила декілька нових митних станиць; а саме на пошті в Ченстохові. в Коросні і Люблині. Дальше оголошено доручення ч. 4. уряду засівів в Г. Г. з 27. січня ц. р., яке нормує торгівлю насінням й устійнює максимальну ціну всіх родів засівних збіж та ярини на терені цілог Г. Г. На продажу засівних засобів треба дозволу. Кожна фірма, яка дістане дозвіл на продажу насіння мусить подати урядові засівів цінник продаваного насіння. Денник кінчається справленням недогляду, що закрався до виконної постанови з 21. грудня 1940 про заведення карт праці.

ПОДАТКОВІ ВІДКЛИКИ.

Ми писали вже про них. Тепер пригадуємо ще раз що нові приписи змінили в багато дечому польську податкову процедуру, передусім у відкличних справах. Треба памятати, що на податкові платничі накази можна внести жалобу до начальника дотичного скарбовгоо уряду і то протягом 4-ох тижнів (отже 28, а не як раніше 30 днів!). У тих справах, де оспорюється вимір податку квоти понад 500 зол. Приналежні до німецького народу можуть вносити жалобу до податкового інспектора.

Жалоби треба остемплювати, хіба що оспорено вимір податку на квоту до 50 зол. Якщо оподаткований домагається обнижки податку від 50-100 зол., тоді на поданні треба приклеїти стемпель за 50 сот., а при жалобі понад 100 зол. — за 2 зол.

РЕЧИНЦІ ВПЛАТ НА ФОНД ПРАЦІ.

На основі другої постанови про фонд праці з 14. грудня 1940 р. щомісячні оплати на фонд праці та на випадок безробіття треба платити до 10-го дня чергового місяця. Про це мусять памятати працедавці.

КАЛЕНДАРИК ПОДАТКІВ ТА ОПЛАТ В ЛЮТОМУ

7. II. платний податок від платень, тантієм та іншого рода винагород, виплачених чи одержаних в січні ц. р. умовими і фізичними працівниками та членами дирекцій і надзірних рад правних осіб.

10. II. платні обезпеченеві оплати до Суспільної Обезпечальні та оплати на фонд емеритальний, праці і безробіття.

15. II. платна третя сплата гуртового (зричалтованого) доходового податку за податковий рік 1940.

15. II. платний квартальний зачет промислового податку від обороту за IV. чвертьрік 1940 р. Платять його ті торговельні і промислові підприємства, що не ведуть торговельних книг та вільні професії і ремісники.

15. II. платна четверта сплата гуртового промислового податку за 1940 р.

25. II. платний місячний зачет на промисловий податок від обороту (т. зв. оборотовий податок) в місяці січні 1941 р. Платять його тільки підприємства, що ведуть торговельні книги.

КОМУНІКАТ.

I. Справа суддейських посад.

На численні запити колишніх суддів, скермовані до Правничої Секції у справі суддейських посад у Ген. Ґубернаторстві, повідомляємо, що всі становища вже обсаджені. Можливо, що в майбутньому будуть створені нові становища, або опорожняться нові. Тому всі б. судді і аплікатни повинні у власному інтересі негайно зголоситися у Правн. Секції УЦК. До зголошення слід долучити опис життя та подання до шефа области, відділ юстиції, оба в німецькій мові.

II. Справа адвокатських іспитів.

У відповіді на запити адвокатських аплікантів подаємо до відома, що речинець іспиту ще не визначено і взагалі невідомо, чи і коли він відбудеться. Тому доражуємо адв. аплікантам не покидати своїх доперешніх занять. Правнича Секція інтервеніювала вже в цій справі й надалі її допильновуватиме. Про зміну в сьогоднішнім стані повідомить кожного аплікаита окремо. Всі аплікаити, що приготовляються до іспиту, повинні негайно зголоситися письменно у Правничій Секції.

III. Реєстрація студентів права.

Правнича Секція гуртує також студентів права, яких обовязком є стати членами Секції. Секція робитиме заходи, щоб допомогти студентам права, зокрема з вищих університетських років, докінчити студії. Тому взиває всіх студентів-правників негайно зголоситися до Секції, долучуючи опис свого життя з докладним представленням студій.

IV. СПРАВА ВКЛАДКИ.

Взиваємо всіх членів Секції вплатити вписове та вирівнати вкладки до рук скарбника прок. Онуферка (Краків, Алея Словацького 58), або в канцелярії Секції (Краків, вул. Зелена 28, м. 7).

**Правнича Секція
Українського Центрального Комітету.**

ВПИСОВЕ І ВКЛАДКА ДО „ПРАВНИЧОЇ СЕКЦІЇ".

Подаємо до відома членів „Правничої Секції", що вписове сягає одноразово 2 зол, а членська вкладка 1 зол. місячно, яку слід вплачувати правильно що місяця до каси Центральної Правничої Секції у Кракові, вул. Зелена 26, III. 7. або до рук касієра, чи до рук курзора.

Прохається, щоб голови Повітових Правничих Секцій і Звязкових наказали стягати вписове і членські вкладки від членів Повітових Правничих Секцій і пересилали їх що місяця до каси Центральної Правничої Секції поштовим переказом, або склзданкою „Українбанку" відділ в Кракові ч. 2331 з дописком вгорі середньої частини складанки — Ц. Пр. С., та одночасно пересилали виказ членів (прізвище, імя, звання, адресу), що вплатили вкладки „на адресу: Центральна Правнича Секція в Кракові, вул. Зелена 26, м. 7. — **Провід Центральної Правничої Секції при УЦК. в Кракові.**

—o—

З українського життя

ЛЕЖАЙЩИНА*)

СТАРЕ МІСТО

Старе Місто — назва села лівобіч Сяну, при битому шляху Лежайськ — Тарногород.

Назва „Старе Місто" не припадкова. Колись справді було тут місто — старовинний Лежайськ. У 1524 р. перенесли Лежайськ на те місце, де він стоїть і сьогодні, але мешканцям Старого Міста і двох сусідніх громад: Сідлянки та Курилівки королівський привілей з того року залишав доперішнє міське т. зв. маґдебурське право. Вони й надалі були вільні від усяких роботизн у користь королівського замку й тільки „по давньому звичаю" платили оплату від своїх ланів.

Ще й сьогодні розклад вулиць у селі нагадує в дечому правильну будову міста. Його середину, де стоїть церква, називають мешканці „ринком". Вулиці села мають свої старі, хоч не офіційні назви: Панська, Варшавська, Крива тощо.

Назви поодиноких частин села такі: Весь, Блоне, Бае, Льонд.

Дивно теж звучать в ухах кожного посороннього українця спольщені назви староміських нив: Загумне, Смуґі, Заобшаркі, Бакова іспа (Баки — старий український рід у селі), Лонкі, Ямізна, Ямiска, Бана, Яруґі, Поремби, Лази, Облоєц, Ґрелювка, Запобеґ, Цьонґле, Вежбіни, Следзювка, Свори, Сюґно (багно), Пшірва.

Гарна мурована церква св. Миколи, з великою банею по середині надає Старому Містові характер нашого східньо-галицького села. Церква нова — збудували її 1913 року. Місцевий переказ оповідає, що підчас одного нападу татар згоріли в колишньому Лежайську всі будинки крім церкви, що була тоді з усіх сторін окружена валом.

Костела в селі нама. А все ж: на півтори тисячі населення Старого Міста українців сьогодні в цьому... ледви третина. Розговірна мова місцевих українців також, на жаль, переважно польська.

Колись це була чисто українська оселя. Про це говорить хочби той факт, що найстарші роди в селі: Баки, Шостаки, Ваньчики, Вані, Курити, Самолевичі, Федеркевичі, Ожґи, Руміжі, Голані — українські. Українці Старого Міста — найзаможніші й найповажніші господарі в селі. Зате поляки, хоч і переважають сьогодні чисельно, крім деяких перевертнів (є також Курити, Ваньчики — полянки!) — елемент напливовий і здебільша бідняки. Давнішими роками поляки ніколи не відогравали в житті села поважнішої ролі. Всі сільські уряди й почесті довго були монополем українців. Українець Іван Струц — протягом 18 літ — аж до своєї смерти (1908) був війтом Старого Міста. Навіть після світової війни, за польських часів, довший час війтував тут українець Семен Бак. Що громадськими асесорами, таксаторами тощо були в першу чергу українці, було колись самозрозуміле. Тепер, коли тут усе, від солтиса почавши, а на громадському післанцеві скінчивши, самі поляки, оповідання про інші часи в селі подобають радше на казку. У Старому Місті ще досі збереглися деякі давні українські звичаї, що їх від нас перейняли й місцеві поляки. Найбільше їх на Різдво. Тоді застелюють долівку в хаті соломою, ставлять у куті діда (сніп вівса), овочеві дерева перевязують соломяними перевеслами. Перед Великоднем дівчата пишуть писанки. В Провідну неділю молодь обливається водою.

Донедавна мешканці села ходили в брунатних сукманах з червоними вилогами, вліті в білих полотнянках. Характеристична прикмета українців Старого Міста — вроджена їм гордість наших міщан. На місцевих поляків дивляться здебільша згори, як на „заволок".

Праця над пробудженням села почалася доволі давно. Вже перед світовою війною існувала тут читальня „Просвіти". З передвоєнних діячів гарну память залишив по собі дяк Юрій Федеркевич, що з великою самопосвятою вчив місцевих українців рідного співу, влаштовував вистави тощо. Першим, що почав їх учити рідної мови й письма, був дяк Петро Ожґа по світовій війні.

Від упадку Польщі Старе Місто переживає справжню „добу" свого відродження. Правда — обставини тут незавидні. Є ще й інші болячки, що про них навіть прикро писати. Ось, наприклад, велика частина тутешніх українців замісць до церкви, що під носом, далі ходить „по традиції" в неділі й свята до польського „кляштору" Бернардинів у Лежайську. Цей манастир, відомий зі своїх чудових органів, у великій мірі причинився до польонізації всієї околиці.

Радісно, що свідомі (а таких тут щораз більше) мешканці села, чоловіки й жінки, нічим не зражуються. В селі працює споживча кооператива „Зоря", „Українське Освітне Товариство", „Жіноча Секція", „Сільський Господар" і „Курінь Молоді". Згадані організації розвивають оживлену діяльність. Шкільна дітвора вперше вчиться у своїй школі під проводом свого управителя Андрія Мандзія.

Старе Місто щораз більше починає нагадувати справді свідоме українське село, що їх сьогодні вже стільки на нашій широкій землі.

М-р Адольф Гладилович.

*) Гл.: „Краківські Вісті" ч. 83 з 28. VIII. 1940 — „Лежайськ".

Зимова допомога — це найважливіша справа. Памятайте про бідну дітвору, про жертви війни, хворих по лікарнях і братів, що ждуть від Вас помочі.

З НІМ. ПЕРЕМИШЛЯ.

Українська народня школа Братства св. о. Миколая в Нім. Перемишлі основана 1922 року заходом перемиського єпископа Йосафата Коциловського й тодішнього пароха, а теперішнього єпископа Злучених Держав Константина Богачевського.

Провід й опіку над тією школою віддано Сестрам Служебницям Пресв. Н. Д. М. Тому, що будинок був замалий, розбудовано його коштом Владики Йосафата. — Солідну будову перевів п. інж. Корженьовський. Посвячення Школи довершив сам Владика. В свої обійми приймає ця Рідна Школа дітвору з різних сторін. Як дуже діти люблять цю школу, свідчать їх дари й письма, що їх переховують в шкільному архіві.

Дня 25 січня українські купці, промисловці й громадяни зложили на зимову допомогу для тієї школи такі добровільні одноразові датки в золотих: Окружний Союз У. К. 200, У. К. Банк Віра 150, Хемічна фабрика Астра 100, інж. Д. Кузик 100, Українська Щадниця 70, п. Чубінська 70, М. Заразка 60, Н. Куропатва 50, О. Пасек 50, А. Войтович 50, С. Морозко і брат 50, С. Пайташ 40, Над... 40, С. Фецишин 40, Я. Скрипчук 40, д-р М. Хробак 30, Д. Крайник 30, Романики (млин) 30, Кузишин 30, П. Забоцький 30, О. Ленчик 30, А. Ленчик 30, К. Кравецький 30, Хоцінський 30, Й. Головач 30, О. Федевич 30, В. Сенечко 25, М. Феник 25, м-р Костюк 25, П. Глюнт 25, В. Дучинський 25, І. Леськів 20, дир. Станимір 20, М-р Навроцький 20, Зарядібр Валява 20, дир. Чорняк Ст. 20, м-р Мельник 20, В. Гук Краків 20, Т. Сосса 20, М. Нагайський 20, Л. Бегека 20, І. Гречаник 20, Д. Костецький 20, П. Ковальчик 20, Петрицевич 20, П. Джалик 20, І. Баран 20, Г. Пилип 20, О. Врублівський 20, М. Пацула 20, Я. Красник 20, Ганущак 20, О. Макар 20, А. Підгурський 20, В. Ракочий 20, І. Барицький 20, М. Саноцький 20, С. Коган 20, Сенечко В. і Д. Скварко 20, А. Мазур 20, І. Рончковський 20, С. Фіцак 20, М. Мушинська 20, В. Захарко 20, С. Волощук 20, С. Хробак 20, В. Дяченко 20. Збірка з вечора 19, збірка з Бесіди 8. Радченко 5, Давидович 5 — разом 2.377 зол.

За ці щедрі дари — найсердечнішу подяку складає

Управа школи.

—o—

Новинки

КАЛЄНДАР

ЛЮТИЙ

19. Середа — пр. Вукола еп.
20. Четвер — Партенія еп.

— В ПЕРЕВОРСЬКУ відбулися заходом Студентської Секції при УОТ дві академії в днях 22. січня і 29. січня. Обі академії пройшли у святочному, піднесеному настрою, при численній участи українського громадянства Переворська.

— В НІМ. ПЕРЕМИШЛІ хор Пропаґандивної Секції Української Преси уладив 2. ц. м. другий концерт українських колядок і щедрівок. Хоч дохід був призначений на зимову допомогу українському студентству, наше перемиське громадянство не виповнило просторої салі оо. Василіян. Зате моральний успіх був великий, бо концерт випав прегарно.

— ДІЛО ГІДНЕ НАСЛІДУВАННЯ. У Нім. Перемишлі йде акція зимової допомоги українському студентству. Студентська секція розвиває в тому напрямі щораз більше свою діяльність, а громадянство починає щораз то прихильніше ставитися до цієї акції. Деякі з громадян зобовязалися щомісяця вплачувати деякі квоти. І так: по 10 зол.: В. Дучинський, І. Леськів, І. Красник і Спілка, м-р Ір. Чубинська; по 7 зол.: д-р Старух; по 5 зол.: інж. Ю. Артюшенко, д-р В. Блюй, П. Ґлют, м-р Ю. Костюк, З. Прокоп, дир. Ст. Чорняк, І. Барицький, І. Ганущак, М. Зацінський, С. Линда, М. Феник, І. Янківський; по 4 зол.: д-р Р. Мирович, інж. А. Артимович; по 3 зол.: В. Гарабач, П. Ґула, М. Пацула, Дм. Турянський, І. Гречанівський, В. Зелес, Ір. Стахів; по 2.50 зол.: Ір. Домарацька; по 2 зол.: Іл. Божко, П. Гарбар, П. Джалик, І. Леськів, І. Морозко, І. Паславський, Ст. Рейнарович, М. Стахів, О. Федина, Е. Войтович, М. Гринцак, інж. В. Коженьовський, Б. Мадай, Б. Паславський, І. Подленецький, М. Сняданко, Л. Укарма, В. Хадай; по 2 зол.: М. Чорний, Ір. Шехович, Л. Футорський; по 1 зол.: Афтанас, О. Зелик, Б. Козак, В. Барабаш, П. Ковалик, Ю. Неофіта; по 0.50 зол.: І. Куропась. — Хто черговий?

— СЕКЦІЯ ТОРГОВЕЛЬНИКІВ ПРИ УДК—КРАКІВ відбула дня 10. II. ц. р. в салі УОТ сходини, які відкрив і вів голова УДК, д-р В. Загайкевич. Представник УЦК, Бродович, пригадав розвиток Секції, прочитав і пояснив правильник, після чого голова відкрив дискусію. Дискусія була дуже жива, предсідник подав до відома, що в порозумінні з УЦК та Референтом Комісії Міста д-ром Лисяком — іменовано головою Секції Торговельників Володимира Повзанюка, що має підібрати собі заступника й секретаря. На закінчення предсідник підкреслив, що всі члени Секції Торговельників повинні бути членами УДК, і візвав, щоб усі вступили в члени УОТ.

— ҐЕН. ҐЛЯЙЗЕ ФОН ГОРСТЕНАВ заявив у Будапешті м. ін.: Факт, що Німеччина в часі великих змагань на смерть і життя може присвячуватися важній культурній праці, — це доказ велитенських сил німецького народу, що від хвилини приходу до влади канц. Гітлера розвинулися до небувалих досі меж.

— „КРАСА ПРАЦІ". На 14 сесії німецького уряду „Краси праці" представлено біляне цілорічної праці. В 1940 р. видано 70 міліонів рм., переведено інспекцію 4.332 заведень праці. У 2.600 заведеннях пороблено перерібки, створено 800 льокалів для зібрань персоналу, побудовано 67 товариських домів для працівників, 12 ґімнастичних саль, 21 пливацьких басейнів, урухомлено 600 гучномовців. Побудовано зразкові мешкальні кольонії для робітників, два театри й інші зразкові інвестиції. Уряд „Краси праці" причинився багато до піднесення життевої стопи робітника, дбає про піднесення видатности праці й гігієнічного рівня варстатів праці.

— ЗАТОНУЛО 30 ДІТЕЙ. В Бельгії біля Гасельта 35 шкільних дітей хотіло переплисти на поромі канал Альберта. Діти скупчилися всі на одному боці порому, що втратив рівновагу й перевернувся. Всі діти впали у воду. Хоч поліція й пожежна сторожа негайно почали рятункову акцію, вирятовано тільки 5 дітей. З 30 дітей, що затонуло, найдено тільки 3 трупи.

— НІМЕЦЬКА КАМЕРАЛЬНА ОРХЕСТРА з Берліна, на запросини т-ва ім. Скарлятті, виступила в Неаполі в концертом у салях королівської музичної консерваторії. Слухачі уладили німецьким музикам гарячі овації за чудове виконання музичних творів.

— КАНАДІЙСЬКІ ХЛІБОРОБИ переживають тепер катастрофальні часи. Хліборобські артикули впали в ціні, бо годі їх було перевезти до Анґлії. Коли делеґація хліборобів представила канадійському прем'єрові Кінґові це катастрофальне положення, він дав вийминаючу відповідь. У колах канадійських фармерів, що стоять перед банкроцтвом, така поведінка прем'єра, що стоїть на услугах Анґлії, викликала величезне обурення й розчарування.

— НА ВЕСНЯНОМУ ЯРМАРКУ в Міляні, що відбудеться в днях від 12. до 27. квітня ц. р., виступить Протекторат Чехії й Моравії в окремому павільоні.

— СПОВІДАЛЬНИЦІ, ЕЛЄКТРИЧНО ОГРІВАНІ. Празька церква езуїтів св. Іґнатія одержала новітнє електричне освітлення коштом 110.000 корон. Заведено електричне огрівання церкви. У сповідальницях поміщено малі, електричні печі.

Рецитаторський вечір творів Василя Стефаника

Ми не помилялися, коли тиждень тому писали з нагоди рецитаторського вечора творів Марка Черемшини, що саля краківської »Просвіти« не зможе помістити всіх тих, що захочуть почути з рецитаторської естради твори Василя Стефаника дня 16. II. в год. 7-ій ввечері. Така сама, як і попереднього разу, добірна й переважно молода публика і тепер виповнила вщерть салю »Просвіти« та обі сумежні кімнати так, що годі було навіть закрити двері. Частина публики, що їй не пощастило попасти на головну салю, або бодай станути у дверях двох сумежних кімнат, стовпилася при вході буфетової салі. Але було багато й таких, що їм не довелося зайняти навіть там місця і вони мусіли відійти з нічим.

Як і попереднього разу, так і тепер **проф. Марія Гарасовська-Дачишин** прикрасила салю своїми мистецькими декораціями - рисунками, що творили відповідний настрій і вже неначе заздалегідь підготовлювали глядача відгадати головний тон творчости письменника. Минулої суботи звичайно мрячна саля краківської »Просвіти« прояснилася червоною, зеленою та білою краскою гуцульських декорацій проф. Гарасовської-Дачишинової. І радісно ставало глядачам. Неодин з них не міг тоді розпізнати тієї старої темнуватої салі...

Повне противенство до цього було вчора. Рисунки, що прикрасили стіни салі були поважні, темнуваті, мрячні. Віяло від них журливою повагою, сумовитим настроєм, тихим траґізмом. З журбою й сумом дивився на салю овальний портрет **Василя Стефаника** на передній стіні над естрадою. Здавалося, що погляд його глибоких очей пробиває стіни салі й біжить далеко-далеко туди, де не одно колишнє лихо замінило, хоч може інше, але також не менше горе. Обі бічні та задню стіну прикрашували такі самі рисунки до поодиноких творів В. Стефаника: „Земля", „Мати", „Камінний хрест", „Кленові листки", „Лист". Траґізм, що його видно з очей В. Стефаника, перенісся також і на *всі ті* рисунки. Всюди на них глядачі бачили то руки, що простягаються з німою розпукою, то журбу, що закриває руками очі.

Щойно сама рецитація творів В. Стефаника, що — на жаль — тим разом почалася аж пів години пізніше, дала змогу зрозуміти, наскільки добре рисунки на стінах салі заповідали той вечір тихого, завзятого, деколи аж скамянілого, а деколи аж богохульно-розпучливого траґізму українського покутського села. Від коли перші слова рецитованих творів В. Стефаника злетіли наче чорне гайвороння з рецитаторської естради, на салі запанувала глибока тишина, що її не всилі були сколихнути навіть голоси тих спізнених гостей, що долітали крізь розкриті двері з далекого коридору. Неодному здавалося, що в тій битком наповненій салі, що ще кілька хвилин тому розігрілася гарячю стовпленої публики, нараз стало холодно. Багато мужеських голов похилилося вниз, щоби — борони Боже — не показати свойого зворушення перед жіноцтвом, що у великій більшості заповнило салю. На віях неодних жіночих очей появилося щось неначе роса. Саля слухала, а **м-р Юліян Ґеник Березовський** рецитував новелі: „Моє слово", „Мамин синок", „Стратився", „Лист", „Сини", „Воєнні шкоди" та вкінці „Побожна".

Щойно після двох останніх творів В. Стефаника — „Воєнних шкід" та „Побожної" — слухачам наче впав з грудей важкий камінь траґізму, що його стільки іноді буває у звичайному житті навіть сірих, пересічних людей. Наче збіжжя після наґального вітру піднеслися знову голови, з очей щезла мряка задуми, й салею раз-у-раз перелітав веселий, стримуваний сміх.

Рецитатор вже зійшов з естради та щез у дверях сумежної кімнати, а публика ще мала охоту обдурювати себе надією, що це може павза й може ще раз зявиться на естраді молодий, русявий і ясноокий мужчина й ще прочитає щось „зі Стефаника". Але — на жаль — рецитаторський вечір уже скінчився...

Черговий вечір буде присвячений творчості **Лесі Українки.** Про речинець його — казав секретар Українського Допомогового Комітету в Кракові **інж. Ю. Дачишин** — повідомлять у пресі. Шкода, що так щасливо завязана нитка тієї вдатної культурної імпрези щось наче обривається. Куди краще було подати речинець чергової рецитації на неділю 23. II. Вся публика очікувала цього й тому була дещо розчарована цим новим неозначеним речинцем.

Оба рецитаторські вечори — творів Марка Черемшини та Василя Стефаника — були пророчистим доказом, як багато завдячують твори навіть великих письменників відповідному рецитаторові. Тому треба би на таких вечорах перейти ціле відроджене українське письменство. Це не тільки дало б слухачам культурну розвагу, але воно також причинилося б до того, що прокинувся би приспаний матеріялізмом та еґоїзмом воєнних часів інтерес до книжки, письменства й узагалі культури.

Це дозволило би також неодному внутрішньо розгубленому зосередитися, вспокоїтися, покинути хворобливу звичку жити тільки тим „Що нового?", „Не чули Ви...?, „Коли, коли...?" Внутрішне розгублення — це прояв заломання, а заломані люди нездібні нічого створити. Ми ж хочемо жити, творити й, хоч іноді кремінь життя калічить наші ноги, хочемо дійти до сонця й неба наших ідеалів! **мк.**

АНҐЛІЙЦІ ПОКИДАЮТЬ КИТАЙ

ШАНГАЙ, 18. II. — Анґлійська амбасада звернулася знов до анґлійських громадян з радою, щоб можливо якнайскоріше покинули територію Китаю. Амбасада звертає при тому увагу, що неможливо подбати про відповідне число кораблів для перевезення подорожних. Число пасажирських кораблів значно обмежено, тому взивається якнайскоріше замовляти місця на кораблях.

РУМУНСЬКІ ТЕРИТОРІЯЛЬНІ ВОДИ Є ЗАБОРОНЕНОЮ СМУГОЮ

БУКАРЕШТ, 18. II. — Як про це повідомили у понеділок, румунські територіяльні води між рогом Мідією та рогом Тузією проголосили замкненою смугою. Кораблі, що хотять причалити до пристані Констанци, мусять зголосити своє прибуття портовій владі. Щойно тоді морський пільот супроводитиме їх до пристані. Зрештою відповідні румунські урядові круги зазначують, що корабельна сполука румунської лінії з Констанци до Царгороду відбувається як звичайно.

ЗАТОПЛЕНО 120.000 ТОН НА ОКЕАНАХ

БЕРЛІН, 18. II. — Німецький воєнний комунікат з 16. II. повідомив, що один німецький воєнний корабель, що діє на океанах, який досі затопив 110.000 тон ворожого торговельного тонажу, знищив дальших 10.000 т. Цей корабель, що затопив **120.000 тон**, перевищив осяг з часів світової війни німецького воєнного корабля „Меве", що діяв на океанах. З початком 1916 р. „Меве" за 6 тижнів затопила 62.520 тон, на переломі 1916-17 р., продовж 4 місяців „Меве" затопила 21 пароплавів і 5 вітрильників містоти 119.677 тон. Цей осяг, що в 1917 р. викликав у цілому світі велитенське враження, перевищив тепер на кількасот тон німецький воєнний корабель.

Короткі вістки

= ПІСЛЯ того, як припинилися дипльоматичні взаемини між Англією та Румунією, у Букарешті приспішили підготову протилетунської оборони.

= МІЖКОЛЬОНІЯЛЬНА французька конференція обговорює теж справу покращання шляхів між французькими кольоніями у північній Африці та французькими кольоніями у західній Африці.

= УРЯД незайнятої частини Франції покинув думку провести канал між Біскайським заливом та Середземним морем.

= БРАЗИЛІЙСЬКА ПРЕСА пише, що Анґлія намагається саботувати торговельні взаемини між Бразилією та Арґентиною.

= У СТОЛИЦІ ІРЛЯНДІЇ — Даблині — орґанізують спеціяльне міністерство, що його метою буде знесення поділу Ірляндії.

= УРЯД ЯПОНІЇ думає заснувати приватно-державний нафтовий концерн з основним капіталом 100 міліонів йен .

= УРЯДИ КИТАЮ й Австралії думають створити в обох державах власні дипльоматичні представництва.

= ЯПОНСЬКІ щоденники подають, що міністр заграничних справ Австралії заявив, що там сподіваються приїзду американського дорадника для морських справ.

= АМЕРИКАНСЬКІ ЧАСОПИСИ пишуть, що Рузвелт зажадав від Анґлії, щоб команданти британських кораблів дістали накази у запечатаних ковертах. Згадані накази мають обіймати доручення на випадок, якщо б німці зайняли Велику Британію. Анґлійські кораблі мають тоді виїхати з анґлійських пристаней до Злучених Держав.

= НАЙПОЧИТНІШИЙ американський тижневик „Сандей Морнинґ Повст" закидає Рузвелтові, що він обманув нарід Злучених Держав. Коли би Рузвелт був вийшов із своїм законопроектом допомоги Анґлії перед своїм вибором, він був би провалився. Згаданий часопис пише, що мета Рузвелта — фантастичний плян проголосити себе моральним володарем усього світу.

= АМЕРИКАНСЬКІ журналісти, що відбули подорож по краях південної Америки, подали, що становище Еквадору загрожує панамському каналові. Це викликало в Еквадорі велике обурення на амер. журналістів.

= З ПРИВОДУ відкликання анґлійського посла з Румунії урядовий щоденник „Уніреа" пише, що ця подія не має ніякого впливу на румунську політику. Румунія повернулася тепер до своєї традиційної політики з часів короля Карла І. Її підставою є ґеополітичне положення Румунії. Місце Румунії на боці Великонімеччини, що обіймає своїми впливами не тільки середню, але також і південно-східню Европу.

Через Адміністрацію „Українських Вістей" зложили як коляду на українських інвалідів з польсько-німецької війни такі українські робітники з Malapane O/S Ledingenheim, Oppeln:

(В нім. марках): Лесь Мартин 5, Дурдела Роман 5, Бернацький Семен 3, Ярошевський Іван 2, Василик Михайло 2, Пясецький Перфантій 1, Саватюк Василь 3, Щирба Йосиф 1, Федик Василь 1, Чорній Борис 1, Лукашевич Йосиф 1, Гнатишин Марко 4, Пекарук Тихон 1. 756 1-1

Плешкевич Іван, уч. 4-ої кл., вплатив помилково шкільну оплату в сумі 96.— зол. на чек Україн. Видавництва, замість на чек якоїсь ґімназії. Просимо подати свою адресу, щоб ми могли повернути Вам гроші. — **Адміністрація.** 758 1-1

= МІЖ УПРАВОЮ совітської та мадярської пошти прийшло до порозуміння. На його підставі ввели безпосередню телеграфічну сполуку між Львовом та Будапештом і між Будапештом та Москвою.

= В РИМІ підкреслюють сердечний характер розмов, що їх перевів канцлер Гітлер з премієром і міністром закордонних справ Югославії.

= У ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ приготовляють другий транспорт харчів для Еспанії та незайнятої частини Франції.

ОГОЛОШЕННЯ

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/12 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини начеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати чітку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39.
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79